

ver en Selvfølge, at den saaledes noterede Tiendebehyrde vil ligesom Gammelfskatten og Hartkornet ved enhver Udskiftnings- og Sammenlægningsforretning blive at fordele af den, som udfører Forretningen, og at revidere af Indenrigsministeriet, saa at der vil indtræde en Klarhed og Sikkerhed, som i mange Forhold vil komme alle de i samme Interessesfære til Gode.

Formanden: Udkastet skal blive omdeelt.

Indenrigsministeren har dernæst Ordet for at forelægge Udkast til Lov angaaende Forandringer i Bygningsafgiften m. v. af Loft- og Kjælderrum i Staden Kjøbenhavn og dens udenbygtes Qvarterer.

Indenrigsministeren: De Regler, som findes i Forordningen af 1ste October 1802. § 29 og 31 om Bygningsafgifts Svarelse af Loft- og Kjælderrum, har Erfaringen vist at være skadelige med Hensyn til visse Foranstaltninger ved Bygninger, som i og for sig maae ansees for usikkelige, idet de blive vanskeliggjorte derved, at de bringe Eiendommen ind under Bygningsafgifts Svarelse for Loft- og Kjælderrums Vedkommende, og det er derfor nogle Smaalempelser i dette Forhold, som herved bringes i Forslag.

Formanden: Udkastet skal blive omdeelt.

Endelig vil Indenrigsministeren forelægge Udkast til Lov om Anlæg af Sporveie og Benyttelse af Locomotiver uden Anbringelse af Spor. Den ærede Minister har Ordet.

Indenrigsministeren: Det vil være Thingets Medlemmer bekendt, at den hele Udskiftning af Jernbanevæsenet har affødt flere beslegtede Forhold, som ogsaa hos os begynde at gjøre sig gjældende, og som i flere andre Lande allerede nu spille en betydelig Rolle, og som deels bestaaer i at anvende Jernspor til Hestetræk og deels i at benytte Damplocomotiver paa Veie uden et saadant Spor. Hvad nu det Første angaaer, er det jo ikke Andet end en Forbedring af selve

Veivæsenet, som gaaer ud paa at tilvejebringe en lige Flade og gennem en ringe Friction med den mindst mulige Kraft det størst mulige Resultat med Hensyn til Trækningen. Det er saaledes Noget, der i og for sig er af stor Gavn, og som hverken kan skade Veien eller Færseleu paa samme, da saadanne Spor jo nedlægges i selve Veibanen og Kenden er saa ringe, at det ikke kan genere dem; der særdes paa Veien, det være sig til Hest, til Vogns eller til Fods. Der er derfor ingen Tvivl om, at Regeringen maa være berettiget til at give Tilladelse til at anlægge saadanne Spor, naturligviis under Forudsætning af en Forhandling imellem dem, der forøvrigt raade over Veien og Gaden, og at den navnlig ogsaa maa være berettiget til at foreskrive ved saadanne Bevillingers Meddelelse de Forsigtighedsregler og øvrige Politiforanstaltninger, der maatte ansees for nødvendige til at beskytte saavel Veiene som Færseleu imod de Ulemper, der kunne opstaae. Der er derfor ogsaa givet en saadan Bevilling, der forøvrigt er udløben og ikke vil blive fornyet, hvormod der er andre Begjæringer, der i saa Henseende vente paa deres Afgjørelse. Grunden, hvorfor Regeringen har troet at maatte the til Lovgivningsmagtens Medvirkning, er at saadanne Anlæg af Sporveie fordrer en ikke ubetydelig Anlægs-capital, og at det ikke kan ventes, at Noget vil risquere dette Offer, naar han ikke opnaaer Eneret; men at give Eneret til Benyttelsen, dertil kunde Regeringen selvfølgerlig ikke ansee sig for berettiget. En saadan Eneret er i andre Stater knyttet til den Slags Concessioner, og i Frankrig, hvor der er en betydelig Deel deraf, gives den endog paa 60 Aar; her er det anseet for tilstrækkeligt at give Eneretten paa kun 20 Aar, hvormod Præscriptionen for Bevillingens Fortabelse er knyttet til en meget kortere Tid, naar der enten ikke er præsteret Bevist for, at Vedkommende har de fornødne Penge til Disposition, eller selve Arbeidet ikke bliver fuldført. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, nemlig Afbenyttelsen af Locomotiver paa almindelige Veie; var det mere tvivlsomt, om det var nødvendigt at the til Lovgivningsmagten.